

Treskoposten

Et medlemsblad for Gabriel Scott Selskabet
Nr 2 – onsdag 23. august 2000 3. årgang

Program for Gabriel Scott-dagene år 2000

Tema:
Humoren hos Gabriel Scott,
krydret med litt grav-alvor

Torsdag 31. august kl. 19.00:

Lillesand Kirke: Jacob Jervell

Foredrag om boka

«Fergemannen»

Tittel: «Godhet nærer, det onde tærer».

Konsert med Jens Olai Justvik og Asbjørn Arntsen

Entré kr. 100.-

Fredag 1. september kl. 19.00

Brekkekjær Pensjonat,
Brekkestø:

Auksjon av gamle bøker.

«Kirketjeneren forteller»; kåseri
av Sturla Ertzeid

Ivar Bøksle med sanger inspirert
av Gabriel Scotts bøker.

Entré kr. 160.- inkl. fiskesuppe

Lørdag 2. september kl. 19.00

Sørlandskveld i Tingsalen i
Lillesand:

«Humoren i Gabriel Scotts
romaner»,

foredrag ved Tore Austad

Ramsalte viser med

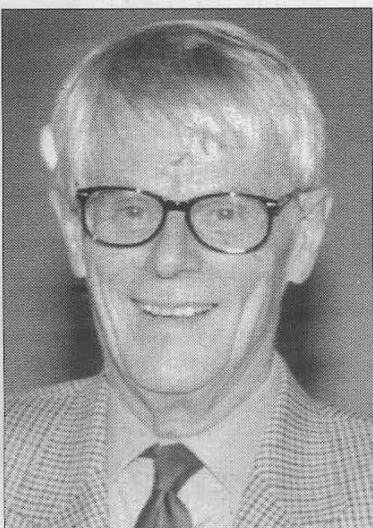
sjømannskoret Hermanos

Ole Geir Feste: Historier fra

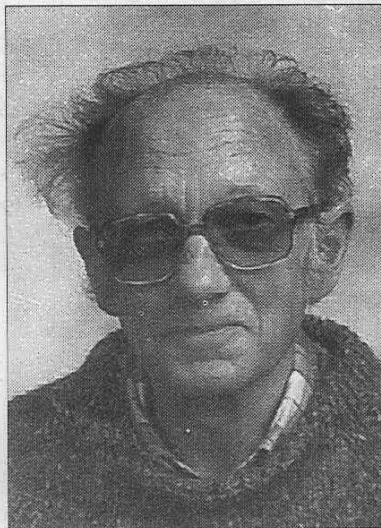
bøkene «Skipper Terkelsen» og

«Blåskjæl»

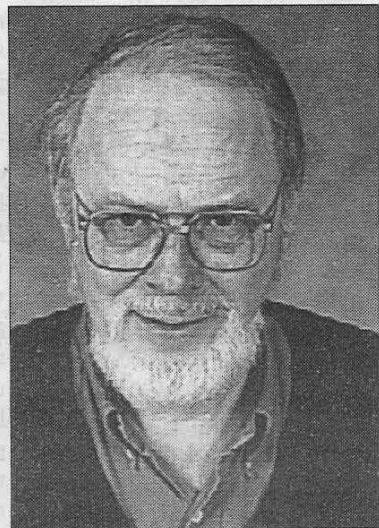
Entré kr.110.-

Jakob Jervell

Sturla Ertzeid

Tore Austad

Omtale av aktive personer under septemberdagene for Scott-selskabet år 2000

Tore Austad

Tore Austad er mannen som vi har invitert og utfordret til å kåsere om humoren i Scotts bøker. Han er cand. philol. fra Universitetet i Oslo og har norsk som hovedfag. Han var professor i skandinavisk litteratur ved University of Chicago i 1964-65. Austad er lektor ved Kristiansand katedralskole (1966 - 81 og fra 1989) og litteraturanmelder i Fædrelandsvennen. Han satt som stortingsrepresentant for Høyre i årene 1977 - 89 og var Kirke- og undervisningsminister 1981 - 83. For tiden er han bystyremedlem i Kristiansand.

Ole Geir Feste

Ole Geir Feste er bosatt på Flekkerøya, er utdannet lærer, men er nok mest kjent i distriktet for sine kunstneriske evner. Han har vært med i amatørteater i 25 år. I Agder teater har han vært med på 3 - 4 oppsetninger. Han er også visesanger og har utgitt en CD. De siste årene er det mange som husker ham som «Pider Ro». På et utall av steder har han opptrådd i denne skikkelsen og «lest utenat» de mange utrolige historiene som Pider Ro forteller om og som vi finner i Gabriel Scotts bok «Pider Ro's Historier». Denne gangen tar han for seg skikkelser i andre bøker av Gabriel Scott.

Jacob Jervell

I år er det tredje gang Jervell er med oss på Scott-dagene. Han er nå passert 75 år, men er «still going strong» som det heter på godt norsk. Han har vært professor ved Universitetet i en årrekke,

og var rektor samme sted fra 1977 til 81. Han har skrevet en rekke bøker om teologiske emner og har mange offentlige verv. Han deltar også ofte i offentlige debatter. Han er kjent som en meget dyktig foredragsholder, og mange av oss ser frem til å høre ham beskrive den svært spesielle boka «Fergemannen» av Gabriel Scott.

Sturla Ertzeid

Sturla Ertzeid er født i Ny-Hellesund i 1927 og flyttet til Lunde som 7-åring. Han har vært bosatt i Søgne hele tiden og har vært lærer i 41 år. Da han gikk av med pensjon for 8 år siden, var han rektor ved Søgne Ungdomsskole. Han har deltatt i kommunalt- og fylkeskommunalt kulturarbeid i en rekke år, og har brukt en vesentlig del av fritiden til kåserivirksomhet. Mange av oss vil huske Vilhelm Krag-kvelder på Bragdøya der han og Ivar Bøksle ga oss en uforglemmelig kveld. Vi ser frem til å møte det samme paret på våre Scott-dager.

Ivar Bøksle

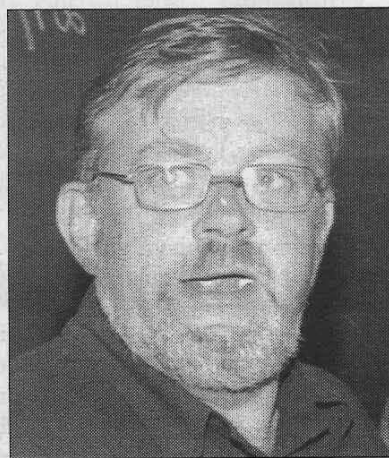
Ivar Bøksle er bosatt i Mandal. Han er til vanlig musikk lærer, men har gjort seg godt kjent som visesanger, ikke minst sammen med broren og operasangeren Eivind Bøksle. De to har bl.a. utgitt CD med Viser fra Sørlandet. Like kjent er nok Ivar Bøksle for Krag-kveldene på Bragdøya sammen med Sturla Ertzeid. I det siste har han hatt populære fremvisninger med Helge Jordal, der de fremfører Terje Vigen, tonesatt av Ivar Bøksle.

Hermanos

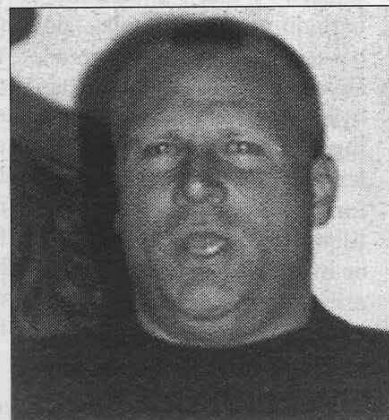
Hermanos er et sjømannskor med utgangspunkt i Lillesand Sjømannsforening og har ca 40 medlemmer. Koret har et stort repertoar: de synger for det meste chanties, men også en del Evert Taube og gospelsanger. I fjor gjorde de stor lykke i «Sjømannskjerka» i Oslo. De opptre for det meste i Kristiansand, Grimstad og Lillesand, men har også deltatt på chantie-festivalen i Risør, har vært i Hamburg, sunget på skoleskipet «Sørlandet» og hatt kirkekonserter. Dirigent er Hans Reiersen, - Ellefsen spiller på trekkspill.

Asbjørn Arntsen og Jens Olai Justvik.

Disse to har turnert mye sammen i ulike sammenhenger. Det dreier seg om opera- og operettekonserter og sangaftener i religiøs sammenheng. Blant annet har de de siste årene bidratt til en sommerkveld i Høvåg kirke der Gabriel Scotts tekster blir flittig brukt. Ellers opptrådte de sammen i Arntsens egen julemusikal: «Like til Betlehem» og ved De Internasjonale kirkefestspillenes store lovsangskveld «Den store Fellesbasaren» - en oppsetning med Dramatisk Selskab i Kristiansand som det nesten har vært umulig å få billetter til. I radio og TV har de også vært benyttet. Tusenkunstneren Asbjørn Arntsen er

høgskolelektor i musikk ved Høgskolen i Agder. Jens Olai Justvik er en meget benyttet solist, og hans rolleliste på Operaen er fyldig. Når Jens Olai synger i Lillesand kirke, dreier det seg om dikt av Scott, melodisatt av Asbjørn Arntsen.

Gabriel Scott forutså oljeforurensingen

Ved Sven Kåre Larsen

I sin ypperlige Scott-biografi sier Truls Erik Dahl: «Alkejægeren» må sies å være profetisk. Og det er så sant som det er sagt! Romanen «Alkejægeren», som utkom i 1933, altså for to generasjoner siden, tar for seg tragedien med forurensingen av havet på en slik måte at man skulle tro den var skrevet i 2000. La oss igjen sitere Dahl: «Alkejægeren» er en sann hyllest til naturen og blir av noen betegnet som Scotts mest reaksjonære verk.

Jeg lar Gabriel Scott selv få komme til orde: «Allikevel, det er ikke som før, næsten ingen ting er som før, tiden har satt sitt preg hvor en kommer og gjort forandringer vidt omkring - bare et og annet sted, hvor tidshjulet ikke har kunnet få tak, har enda sin opprinnelighet i behold. Det er som kommet inn i en evje og følger ikke lenger med strømmen og er en forglemt verden blitt. Det er fremskrittet som gjør det, mennesket er på ferde overalt, det suser frem på hjul og på vinger og er allesteds nærværende omtrent. Intet dalføre ligger så fjernt, ingen holme ligger så avsides at mennesket ikke kan komme til. Det gror herskapsvillaer op ute i skjærene, utfordrende nybygginger med tårn og kvister, sementslotter med jernskjelett som får unggutten til å drømme så stolt en drøm at han engang kan få sig maken han også. Mennesker velter sig utover naturen og tar den i besiddelse med den sterkeres rett, holmene er fulle av folk, sommeren igjennom går de i land og bader og soler sig og koker kaffe. De flinkeste har grammofon med - en veldig dåse med fornicket trakt - og sveiver og spiller i timer av gangen, fuglen får ikke fred noen steder, men blir hjemløs i sitt eget rike. Den har ikke en plett for sig selv, ikke et blivende sted den kan være, mennesket er om den døgnet rundt og forstyrrer den hele tiden. Det kommer båtlandinger av folk på besøk, hujende ungdom med sigaretter, landsfolk og byfolk om hverandre, det er ingen forskjell å snakke om lenger. Båtene krysser ut og inn, motorene putrer frem og tilbake, det er helligdag, det er hviledag - så kan det ikke annet være enn at fuglen efterhånden gir opp. Måken,

ternen, ærfuglen, endene - det blir færre og færre av dem, fugleskriket tynnes i skjærene og blir spedere år for år. Tore blir det var med sorg, det er vel ikke kommet med en gang det heller, det har gått gradvis på så lenge - men en dag, så er det der, så stanser en op og undres og lytter og merker hvor det er stille mot før. Inntil alken, så minker den nu, den kunde ta det op med åren, men den kan ikke ta det op med maskinen. Den er vedblitt å være alke og ror sig frem med vinger og føtter og har ikke gjort fremskritt som mennesket - nu kommer maskinen efter den, alken kan ikke komme unda, men går sin undergang i møte den med. Det er sårt å fortelle, men sant, den legger et eneste egg om året og blir beskattet som ingen annen. Hvor det før var hundre jegere er det nu kommet tusen, og flere med bedre geværer og større båter og maskiner til å drive dem frem. Hadde den enda en fredningstid - men nei, den har ingen fredningstid annet enn hvad stormen og uværet gir den, så kan det ikke anderledes gå enn det går. Og langt ute i dens egen verden hvor den tror sig trygg og sikker, langt ute på det åpne hav som før var så rent og klart overalt, slumper den op i drivende belter av tykk, tjæreaktig olje, som ikke er til å få av fjæren og sviner den til over hele kroppen. Den har heldig undsluppet motorflåten, undgått jegerne og børsene deres - men her ute på det åpne hav slumper den op i civilisasjonen igjen. Et eller annet tidsmessig tankskip har latt spilloljen gå på sjøen, der flyter den som en slags fuglelim og fanger lumskelig fuglen inn - så ligger den der fortapt og besudlet og er ikke i stand til å få det av sig. Den dukker og dukker til ingen nytte, den prøver å gni det bort med nebbet - den smører sig bare ytterligere til. Slik blir den liggende i uker, måneder og vantrives i denne urenslighet og dør en langsom og uavvendelig død, til slutt er det bare en fjærham igjen som ligger og driver for strømmen og vinden. Tore har sett det så mange ganger og skutt ikke så få tilsammen, syke, avkreftede individer, som ikke har kunnet brukes til noe. Kjøttet deres er næsten forsvunnet, det vakre, hvite brystet er brunt og klisset av dette lumske avfall, som den ikke har visst noe om før nu.

Gabriel Scott - den årvåkne alkejeger.

Men ingen opholder sig jo ved det, tiden er ikke sentimental, bare en og annen særting gir fuglen en medlidende tanke og husker hvordan det engang

var. Tidsmennesket jager bare videre frem, det har ikke stunder til føleri, det har annet å tenke på, og mens det tenker på dette annet, tørres

det ut på sinnet og sjelen og blir hulere og tommere efter hvert - til slutt har det bare forstanden igjen».

Scott om døden

Om døden bare ikke var så hard å gå på - en ble jo egentlig ved å leve, av det en hadde angst for å dø. Det der svarte hullet i jorden, kisten og presten og hele foreteelsen - her stod som en gru eller uhygge av det, og dertil kom at en jo ikke visste om det kan hende ble verre siden. Hvis det var riktig som presten sa, og presten måtte nuvel vite beskjed - hvis presten som sagt hadde rett, så var det et stort spørsmål om en ble ikke vraket tilsist. En hadde jo syndet adskillig, det hadde ikke vært til å undgå, og noen flittig kirkegjenger hadde en egentlig ikke vært, det turde spøge for saligheden. Døden ble som så rent usmagelig, døden ble i det hele noe en måtte undgå i lengste laget, det ble allikevel bedre å leve hvor bittert det kunde falde iblandt.

Hentet fra Scotts roman «Barkefletteren» 1931.

Gabriel Scott var påvirket av Johan Hermann Wessel

Av Sven Kåre Larsen

Som mange andre unge dikterspirer ble Gabriel Scott en stor beundrer av en av de sentrale personer i «Det Norske Selskap» i København, nemlig Johan Hermann Wessel (1742 - 1785). Etter å ha fullført middelskole-eksamen ved Kristiansand katedralskole, begynte Scott på gymnasiet. Imidlertid likte han seg ikke der, og sikkert til stor sorg for sin far sognepresten

sluttet han i gymnasiet allerede i 1891, 17 år gammel. Han begynte istedet som læregutt på det mekaniske verkstedet i Kolbjørnsvik på Hisøy ved Arendal.

Scott var kommet til Kristiansand med noen små vers i lomma. De var slett ikke så gale, mente vennen hans, den vel to år eldre Vilhelm Krag. Scott hadde begynt å lese litteratur mens han gikk i gymnasiet, især Johan Hermann Wessels

små dikt og epigrammer syntes han om, og han forsøkte snart å etterlikne sin læremester. Det ble skandalehistorier fra stiftstaden han med størst iver kastet seg over. Følgende lille forsøk viser hvordan han med wesselske vers skildrer to aktverdige borgere. Diktet kaller han «En Duel», og han skrev det allerede da han gikk i 1. gymnasium:

To mænd (der vistnok havde sine koner)

faldt ud om ubetydelige ting.

den ene gav sin harme luft i vrede toner,

den anden satte hjem i lange spring.

Saa sendte derpaa kort de til hinanden

og skulde begge slaas som bare fanden.

- Dog, det er sandt:

Hver fik sig først en sekundant,

der sent og tidlig var paa farten

for at formilde kontraparten -

men fast uhørlig:

Hver stod på sit

- som du og jeg saa tidt

har gjort paa dit og mit -

Til sidst de begge spendte hanen

og smækked høit med tungen stemt mod ganen,

for hver at skræmme desto mer den anden.

Da meldte dødens angst den tykke:

- Til all ulykke

er jeg saa meget tykkere end du,

saa at du meget let kan træffe mig

- selv om jeg siden mod dig vilde snu

saa blev jeg derfor ei saa tynd som dig.

Mig forekommer det at disse

præmisses høist ulige er tilvisse. -

Gjensvarende den tynde:

- Jeg vilde synde,

ja, handle slet,

om ei honnet

jeg gav dig ret

i det -

thi retferd er en pryde blandt mine dyder,

gid fanden nappe mig om her jeg skyder

saa skammelig min beste ven paa jorden.

- Jeg takker dig, den anden gav til svar,

en trofast ven du altid været har,

en ven i nød, en ven i lyn og torden.

Jeg vil, min kjære

ei mindre edelmodig være,

thi om jeg skjød, min tro,

du knak i to. -

Ved slige argumenter slagen

de begge indsaa klart som dagen,

at dem imellem nogen skydelse

med eller uden blodsudgydelse

var simpelthen en skammelig forbrydelse,

ja, ret og slet

paa ærens love en pamflet.

De derfor flux som gentlemen

koldblodig lagde sine vaaben hen.

oo00oo

Ak om enhver

hernede kun var halvt saa ærekjær.

Scott om kjærlighet

Gud er kjærlighet, og kjærlighet kan ikke hate, den er godhetens evige opkomme og øser gavmildt til alle sider ut av sitt uuttømmelige vell! Som Gud er kjærlighet, så er kjærlighet av Gud og blir ett med Gud. - Ikke nidkjærhet, men inderlighet! Søstre og brødre, vær gode mot hverandre!

Hentet fra Gabriel Scotts siste roman «Fergemannen» 1952.

Skipper Terkelsen revisited

Når Gabriel Scott Selskabet nå har sørget for å få trykt et begrenset opplag av «Skipper Terkelsens levnedsløp», bør man ile til anskaffelse, for boken har lenge vært en sjeldenhet i antikvariatene.

Da den kom ut i 1935, hadde Scott hovedtyngden av sitt forfatterskap bak seg, men han var på ingen måte utskrevet. Og i denne boken vil scottleseren gjenkjenne mange av hovedtrådene i hans betydeligste verker - kjærligheten til kysten og kystens folk, respekten for de enkle, helskårne typer uten brist i veden, og sansen for folkelig visdom og folkelig humor. Pluss passasjer med

den lyrisk bevegde prosa som er så umiskjennelig scotsk.

Lendet og lynnet hører sammen - det som er innerste kjernen i ekte hjemstavnsdiktning. Og vi finner også, nær sagt selvfølgelig, skipperens og kystboerens faste forankring i det velprøvde og nedarvede, med tilsvarende skepsis og utfall mot alskens nymotens påfunn og utvekster som emissærvirksomhet og vekkelseskristendom.

Her er mye å glede seg til for Scotts mange leservenner.

Tore Austad

Avdøde lektor Arne Beisland skriver i sin bok om Gabriel Scott: «Ved siden av slike dikt skrev han små fortellinger i avisene, og han oppnådde å erte på seg flere fremstående spissborgere i byen og i hjembygden sin. Atskillige av disse småstykkene er senere tatt med i samlingen «Vester i

skjærene». Forfatteren gadd ikke bry seg med å forandre særlig på skandalehistoriene, som de fleste er. At han lot personene skifte navn, betydde ikke så mye, de ble gjenkjent med en gang, og folk moret seg storlig. De uheldige følte seg krenket på liv og ære, og tok ikke sjelden til motmæle.

Således skriver en gang en kjent lærer om dikteren: «Hanekyllingen burde sette sig op på pinde i lensmannens hønsehus og sitter der til han lærte å gale». Meningen er ikke så vanskelig å forstå.

Olav «Ukas» Varen om Gabriel Scott

«Gjennom hele sin produksjon er det mennesker dikteren konfronterer oss med. Mennesker av kjøtt og blod, levende, lidende, elskende. Det er gjennom handlingsmønsteret og personkomposisjonen han legger fram sitt syn, gjennom skjebnens innfløkte filigran, gjennom

menneskets gang på jorden, gjennom tidens drypp, dagens strev, nattens brød. Han sultefører ingen med halvførdøyet psykologi, denne mishandlede kvasivitenskap som snart er til fals i alle boklader. Han mumler seg ikke inn i et grenseland og leter etter skygger et sted i

tilværelsens tusmørke. Fram av hans penn stiger det helstøpte mennesker, i en klart avgrenset form, mennesker som gir og tar, elsker og krever, seirer og taper. Alltid mennesker på godt og ondt, mennesker med håp og drømmer, lyst og lengsler, spørsmål og svar».

Thor Gabrielsen til minne

Nå er Thor Gabrielsen død. Etter nesten et års syke- og sengeleie forlot den 13. mai et ungt livsbejaende sinn en nesten 80 år gammel kropp. Thors liv var som en eventyrreise - fra småbymiljø i oppvekstens Mandal, gjennom den begivenhetsrike tiden i Motstandsbevegelsen, til universitets- og kunstnerkretser og immigrantmiljø i etterkrigstidens USA - New York, Chicago, Boston og San Fransisco og tilbake til en meget aktiv tilværelse i Norge. Skulle jeg våge å gi Thor noen karakteristikk

faller ordet **raus** lett ned. Raus med seg selv, raus med andre. Han delte alltid raust ut sin store innsikt og litterære kunnskaper. Strindberg, Ibsen, og Henry James var blandt favorittene. Og med Thor døde nok den siste som kjente forfatteren Gabriel Scott som intim, nær familievenn. Scott var hans onkel. Det er ikke få mennesker Thor har truffet på sin vei gjennom livet: Fra Dronning Elisabeth, Marilyn Monroe til Marcello Haugen. Eller stiftet bekjentskap med personligheter som Jens Bjørneboe og André Bjerke,

for å nevne noen få. Mange er vi som har fått oppleve den dyktige pedagogen Thor Gabrielsen. Men heldigvis aldri noen kjedelig karakterpedagogikk, hans frodige humor og menneskelige varme fulgte alltid med, original, inspirerende og usentimental. Thor var på ingen måte beskjeden, men i førsteutkastet til sin selvbiografi hadde han faktisk glemt (eller utelatt) å skrive at han hadde mottatt St. Olavsmedaljen, blandt annet for spredning av norsk kultur i USA.

Han var en verdig representant for noe i en gentlemans-tradisjon som dessverre er i ferd med å gå i glemme. En Grandseigneur. Man kan gjerne kalle det gammeldags. Han hadde sitt virke i en tid som er så nær, men allikevel så fjern. Det oppleves vemodig at han nå er borte.

Thor Gabrielsen døde i Oslo, men ble gravlagt i sitt kjære Mandal. Han etterlater seg stolt tre barn og mange barnebarn. En deilig vårdag i Son i 1997 rablet Thor disse linjer inn i min notatblokk:

Veien vi går. Og virvler opp Støv, mer og mer. Innen vi når Den aller siste bakketopp Og vender oss om. (Og ser det som var)

Takk Thor, og la meg slutte mandalsk maritimt med tittelen på din selvbiografi: «Vel blåst».

Truls Erik Dahl
En venn.

Ord om Gabriel Scott

Guido Brand om Gabriel Scott

«Hvem vet vel noe om denne dikteren, som er benådet med de dypeste og mektigste gaver, som kan skape mennesker og landskap sammen til et Guds verk? Hvem vet noe om dette menneske som må være uendelig rørende, vidunderlig stille og med en brennende kraft i sitt indre? Det er denne store skapers hemmelighet at han forblir ukjent, men at hans verk lik en elv strømmer gjennom menneskene».

Professor dr. Guido Brand i «Die Literatur» 1927: «Bemerkungen über einen Dichter».

Carl Nærup om Gabriel Scott

«Digterens stilfærdige, varme, mildt humoristiske forkyndelse er, i al sin jevnhet, likesaa forunderlig gripende og bevægende som hans menneskeskildring. Han vet hvad han kan og magter, vet ogsaa god besked om hvor langt han forstaar denne besynderlige verden, som vi bebor og som det er vor sak at holde os fast paa, mens den med en fart av nærpaa 3 mil i sekundet hvirvler rundt den flammende sol...»

Scotts presteideal

«Det presteideal Scott stiller oss overfor, er det gode menneske for hvem det å føle og øve godhet mot menneskene er en trang som gror ut av hans innerste og som han ikke kan stå imot. Den rette hyrde er presten som tar alt i beste mening, som er sann mot sig selv og aldri dømmer noe menneske».

Biskop dr. theol. Kristian Schjelderup i «Dagbladet» 7. desember 1927.

Gi den som ber deg

– Det står skrevet: Gi den som ber dig og vend dig ikke fra den du kan hjelpe. Gud vandrer daglig omkring i sin skapning, og du vet ikke i hvilken skikkelse. Derfor vet du heller ikke om den du for litt siden vendte ryggen kanskje var Gud selv.

Gabriel Scott i «Fergemannen» (1952)

Scott om humor

Sørlandingen er født humorist og her kommer jeg til et trekk som jeg setter aller høyest hos ham - hans merkværdige sans for humor. Ikke den støyende, den høyrøstede og saftige, men den lune og underfundige, som den overfladiske ofte ikke merker, med den fine ironi på bunden. Humoren er dypt rotfestet i folket - den er livskraftig og seig og ekte.

Hentet fra artikkelen «Sørlandet. Inntrykk - stemninger - bilder» i Forfatterforeningens julehefte «Julehelg» 1922.

Vi tilbyr nå disse bøkene:	Hollender- Jonas bøkene	Kr. 98,-
	Pider Ro's historier	Kr. 148,-
	Det spøker	Kr. 198,-
	Jernbyrden I og II	Kr. 298,-
	Skipper Terkelsens levnedsløp	Kr. 179,-

Frakt kommer i tillegg til prisen. Det gis 30 % rabatt til medlemmer.

GABRIEL SCOTT SELSKABET

Gabriel Scott Selskabets styre:

Formann: Bjørg Adine Michalsen, Taubaneveien 17, 4825 Arendal
Kasserer: Anders Bjørnholmen, Nygårdsst. 8, 4790 Lillesand
Sekretær: Elisabeth Dobey, Brekkekjær Pensjonat, 4780 Brekkestø
Styremedlemmer:
Eli Søyland, Andeveien 36, 4847 Arendal
Tone Thomassen, 4780 Brekkestø
Bokansvarlig: Ingjerd Modal, Vesterhus, 4770 Høvåg
Redaktør Treskoposten: Sven Kåre Larsen, Ådnevik, 4639 Kristiansand

Bli medlem av Gabriel Scott Selskabet

Ta kontakt med Bjørg Adine Michalsen (37 09 42 00), eller Elisabeth Dobey på Brekkekjær Pensjonat (tlf. 37 27 52 20)

JA! Jeg kjenner Gabriel Scott og ønsker medlemskap i Gabriel Scott Selskabet

Navn _____

Adresse _____

Postnr./sted _____

Kupongen sendes: Gabriel Scott Selskabet 4770 Høvåg